

„Ахъ, мой милий Тома! Други день трѣбва да платя наема, а нѣмамъ ни стотинка у дома, ни шепа брашно въ избата. Сега вече нищо друго не ни остава, а просто да закарашъ кравата на пазаря и на всѣка цѣна да я продадешъ!“

Тия думи наранили чувствителното сърдце на Тома; нему се виждало *чудно, че майка му плаче*, а пъкъ толкова много обичалъ кравата! За това той нищо не продумалъ и излѣзълъ вънъ на самъ, гдѣто да може съвсѣмъ спокойно да се наплаче.

Въ своята скърбъ, той нито се сѣтиль, че е отишълъ много на далече и се спрѣлъ прѣдъ една малка, изоставена кжщица, отъ която още отдалече всѣки неспокойно отбѣгвалъ. Дълбокъ трапъ заобикалялъ едно съ шипкови храсти обрасло мѣсто, на което имало про нила пейка.

Тома сѣдналъ на тая пейка и, като си спомнилъ за майчинитѣ си думи, гласно заплакалъ:

„Дано се намѣрѣше нѣкой да помогне на горката мама, та да се не принуждаваме да продаваме добрата си Бриндла“. И, като думалъ това, сълзи като грахъ се търкаляли по лицето му.

Тома не подозиралъ, че мѣстото, на което сега се намиралъ, е жилище на вили и духове.

А таквъ духъ сѣдѣлъ съвсѣмъ наблизу на покрива и, когато чулъ молбата на момъка рѣкълъ въ себе си: „Хжмъ, тоя момъкъ, наистина, се намира въ нещастие. Взелъ бихъ го подъ своя закрила, но понапрѣдъ трѣбва да се увѣря, дали ще заслужи за това“.

Когато вечерята добриятъ момъкъ ялъ зедно съ майка си скромната си вечеря, нѣкой похлопалъ на вратата. Тома се затекълъ да отвори вратата и видѣлъ единъ старъ, немощенъ просекъ, който, облѣченъ въ дрипи, страшно плакалъ и въздишалъ.

„Какво ви е, клетнико?“ попитали го момъкътъ и майка му сѣкашъ съ едни уста.